

תת"ע 5174/03/18 - מדינת ישראל נגד עזאמנה סמיח

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5174-03-18 מדינת ישראל נ' עזאמנה סמיח
תיק חיצוני: 10250994711

בפני כבוד השופט אלכס אחר
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד עדי נויפלד
נגד עזאמנה סמיח
נאשם ע"י ב"כ עו"ד נירה שגב

החלטה

בפניי בקשה לביטול כתב האישום אשר הוגש כנגד הנאשם בגין אכיפה בדרנית.

הנאשם הועמד לדין על כך שביום 27.12.17 בשעה 12:10, נהג באופנוע ימה מ.ר. 77-670-33 בכביש 9 ק"מ 1 ממזרח צומת אליכין למערב, מבלי שהייתה לו או לאדם אחר פוליסת ביטוח בת תוקף וזאת בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

ביום 9.4.18 בישיבת ההקראה טענה ב"כ הנאשם טענה מקדמית בדמות אכיפה בדרנית כאשר לדבריה "משנת 2009 ישנה הוראה חד משמעית של משטרת ישראל שלא לאכוף עבירות שהן עבירות של ביטוח בלבד, אלא אם כן מדובר בעבירות נלוות לעבירה אחרת". לשאלת בית המשפט ענתה ב"כ הנאשם "שכל העולם לא קיבל רק הנאשם קיבל". טענה מלומדת זו סמכה לדבריה, על בדיקה שעשתה באופן אישי "בכל מאגרי המידע המשפטיים".

לצורך ביסוס טענתה, צירפה ב"כ הנאשם הנחיות אגף התנועה הארצי שכותרתן "מדיניות את"ן לגבי אכיפת רישיונות" משנת 2011 (להלן: הנחיות אגף התנועה) וכן "פרוטוקול מס' 2 מישיבת הוועדה המשותפת לוועדת החוקה, חוק ומשפט ולוועדת הכספים לפי חוק ביטוח רכב מנועי" הנושא תאריך 5.1.16 (להלן: פרוטוקול הוועדה).

אסמכתאות נוספות לצורך חיזוק ו/או ביסוס הטענה המקדמית לא הוגשו.

ב"כ המאשימה מנגד, טענה שכבר בפרוטוקול הוועדה השיב נציג המשטרה שיכול להיות שיירשם דו"ח בגין העבירה שבענייננו וכי לו ב"כ הנאשם הייתה פונה אליה, הייתה מציגה בפניה מספר כתבי אישום זהים המונחים בפני בית משפט זה, בגין עבירות דומות.

הגנה מן הצדק - המסגרת הנורמטיבית

טענה של הגנה מן הצדק, ואכיפה בררנית כחלק ממנה, עוגנה בסעי' 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 הקובע כי נאשם רשאי לטעון טענה מקדמית, לפיה: **"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית"**.

עוד בטרם הוספת סעיף זה בשנת 2007, הוכרה דוקטרינת ההגנה מן הצדק ונקבע כי זו תתקבל במקרים חריגים ונדירים בהם **"המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו"** (ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221).

אמות המידה לפיהם יש לבחון טענה של הגנה מן הצדק, נקבעו בהמשך בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' דר איתמר בורוביץ, פד נט(6), 776 (2005) אשר קבעה בחינה תלת שלבית: השלב הראשון הוא זיהוי הפגמים שנפלו בהליכים אשר ננקטו כלפי הנאשם, השלב השני הוא בחינה האם קיום ההליכים הפליליים חרף הפגמים שנפלו פוגע פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות ואם כן, בשלב השלישי נדרש בית המשפט לבחון האם קיימים אמצעים מתונים יותר לריפוי הפגם מביטול כתב האישום.

טענה של אכיפה בררנית, התקבלה כנימוק לקבלת טענת הגנה מן הצדק וביטול כתב אישום בבג"ץ 6396/96 סימונה זקין נ' ראש עיריית באר-שבע, פד נג(3), 289 (1999) (להלן: "פרשת זקין"), שם נקבע:

"אכיפה בררנית (selective enforcement) אינה היפוך של אכיפה מלאה. לעתים קרובות אין אכיפה מלאה, ומבחינה מעשית אף לא יכולה להיות אכיפה מלאה, של חוק או תקנות. אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה. כך גם אכיפה מדגמית. שהרי המדינה אינה יכולה להקצות אלא משאבים מוגבלים לאכיפת החוק. כך גם רשויות מינהליות שונות, כמו רשויות מקומיות... אכן, מדיניות או הנחיות כאלה צריכות לעמוד במבחנים המקובלים לגבי כל החלטה מינהלית, כגון, מבחנים של מטרה כשרה, שיקולים ענייניים, סבירות ועוד. אולם, אם הן עומדות במבחנים אלה, אכיפת החוק על פי מדיניות או הנחיות כאלה אינה אכיפה פסולה. אכיפה כזאת, אף שהיא אכיפה חלקית, אינה אכיפה בררנית. אולם אפשר שאכיפה חלקית תהיה אכיפה בררנית ובשל כך גם תהיה אכיפה פסולה... ללא יומרה להציע הגדרה ממצה, אפשר לומר, לצורך עתירה זאת, כי אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. דוגמה מובהקת לאכיפה בררנית היא, בדרך כלל, החלטה לאכוף חוק כנגד פלוני, ולא לאכוף את החוק כנגד פלמוני, על בסיס שיקולים של דת, לאום או מין, או מתוך יחס של עוינות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלוני. די בכך ששיקול כזה, גם אם אינו שיקול יחיד, הוא השיקול המכריע (דומיננטי) בקבלת החלטה לאכוף את החוק." (ההדגשה לא במקור - א.א.)

נטל הוכחת הטענה לאכיפה בררנית מוטל על כתפי הנאשם וכפי שנקבע בפרשת זקין:

"אכן, רשות מינהלית המבקשת לאכוף את החוק נהנית, כמו כל רשות מינהלית, מחזקת החוקיות. מי שמעלה נגד החלטת הרשות טענה של אכיפה בררנית, ולכן הוא מבקש לפסול את ההחלטה, עליו הנטל להפריך חזקה זאת... אם לכאורה יש יסוד בראיות לטענה של אכיפה בררנית, מתערערת החזקה בדבר חוקיות ההחלטה המינהלית. כתוצאה עובר הנטל אל הרשות המינהלית להראות כי האכיפה, אף שהיא נראית בררנית, בפועל היא מתבססת על שיקולים ענייניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטת הרשות. אם הרשות אינה מרימה נטל זה, עשוי בית המשפט לפסול את ההחלטה בגין שיקול זר או בגין פגם אחר שנתגלה בה, או לתת סעד אחר כנגד הפגיעה בשוויון, לפי נסיבות המקרה."

בע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח' (פורסם באתר נבו), נקבע בין היתר ביחס לטענה של אכיפה בררנית כדלהלן:

"כלל ידוע הוא כי החלטה על הגשת כתב אישום צריך שתעמוד באמות המידה של המשפט המינהלי, שכן שיקול דעתו של תובע הוא שיקול דעת מינהלי. בבסיס השוויון בפני הדין הפלילי ניצבת ההנחה כי כל אדם העובר עבירה ייתן על כך את הדין (בג"ץ 1213/10 ניר נ' יו"ר הכנסת, פסקה 12 (23.2.2012)). חרף הנחה זו, מעניק סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי לרשויות התביעה שיקול דעת אם להעמיד לדין אדם אם לאו - שיקול דעת היוצר קשת אפשרויות סבירות. אלא שגם בגדרי שיקול דעת זה, על הרשות לפעול בשוויון. שוויון זה, כידוע, אינו טכני. פרשות נבדלות זו מזו במאפייניהן ובנסיבותיהן, והדין וההלכה הפסוקה מתירים לרשויות מרחב תמרון נכבד בהיבטים הנוגעים לאכיפה הפלילית, בכפוף לכך שהתובע קיבל החלטתו תוך שקילת השיקולים הרלוונטיים ושיקולים אלה בלבד, ושפעל בתום לב, בהגינות, ללא הפליה ובסבירות (עניין גנור, בעמ' 507-508; ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (4.8.2008) (להלן: עניין פלוני)). בדל"ת אמות שיקול דעת זה, עשויה הרשות לבכר להימנע מלהעמיד לדין אדם זה או אחר מטעמים טובים וענייניים. התביעה יכולה להביא בגדר שיקוליה שיקולים שונים הנוגעים לאינטרס הציבור; לשאוף למקד את אכיפתה במקרים חמורים; ושיקולים נוספים כיוצא באלה. סדרי עדיפויות באכיפה הם שיקול לגיטימי (בג"ץ 1161/06 תנועת "אנחנו על המפה" נ' שר הבטחון, פסקה 10 (14.10.2007); דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך ב 719 (2010)). על כן, אכיפה בררנית אינה היפוך של אכיפה מלאה. למעשה, בשל מחסור אינהרנטי במשאבים אנושיים וחומריים, אכיפה מלאה אינה מעשית ואינה אפשרית. הבעיה באכיפה הבררנית אינה טמונה אפוא בהיותה חלקית, אלא בפגמים הקשורים בהפעלת שיקול הדעת של רשויות האכיפה (עניין זקין, בעמ' 304-305; ע"פ 3517/11 שמשון נ' מדינת ישראל, פסקה 72 (6.3.2013); טמיר, בעמ' 96).

החלטה שלא להעמיד לדין - וכמוה החלטה להעמיד לדין - היא חלק מהפעלת סמכות של הרשות בתוך מתחם שיקול הדעת המוקנה לה, והשאלה האם החלטה כזו עומדת באמות המידה המתחייבות מן הדין מסורה להכרעתו של בית המשפט. כפי שנפסק על-ידי חברי השופט (כתארו אז) א' גרוניס, דרך המלך להעלאת טענות נגד פגמים שנפלו בהגשת כתב אישום (ובגדרם גם טענה לאכיפה בררנית) הינה במסגרת ההליך הפלילי (בג"ץ 9131/05 ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התעשייה המסחר והתעסוקה, פסקאות 5-4 (6.2.2006) (להלן - עניין ניר עם כהן); לדין נרחב בהלכה זו ראו מאמרו של גלעדי).

מעיון במסמכים אותם צירפה ב"כ הנאשם עולה שבהנחיות אגף התנועה נכתב כי **"ככלל אין לדווח כנגד עבירות של אי אחזקה וביטוח"** וזאת, על פי מבוא ההנחיות, **"במטרה לייעל ולמקד את האכיפה האפקטיבית לעבירות חמורות המסכנות את משתמשי הדרך ובמטרה לפנות מועדי משפט לעבירות אלו"**. מפרוטוקול הוועדה עולה מסדר יומה של הוועדה, כך על פי הפרוטוקול, הינו **"משתנים שעל פיהם יקבע תעריף הביטוח בענף ביטוח רכב חובה"**. בוועדה, ציין מר אליהו ברמי, אז קצין בוחנים ארצי במשרד לביטחון פנים, שכאשר שוטר עוצר אזרח ומבקש מסמכים, הוא בודק אף את תעודת החובה **"אבל יש תעודות עם כן לרשום דו"ח או לא לרשום דו"ח"**.

לשאלת יו"ר הוועדה ענה מר ברמי שאין חובה לרשום דו"ח אך **"יש מצב שיירשם לו דוח. זה נתון לשיקולים של השוטר ולמדיניות"** כאשר המדיניות נקבעת על ידי אגף התנועה אך רישום הדו"ח **"תלוי בכל מיני פרמטרים"**. בטענה זו, נתלית ב"כ הנאשם כאשר מצאה לנכון להדגיש את דברי חברי הכנסת בצינה כי המשטרה לא הולכת למשפט ומוותרת על זה מראש והדבר מראה על אכיפה בררנית וזאת על אף שדברים אלו נרשמו מפי חברי הכנסת אשר ניהלו ביניהם וויכוח ולא מפי מר ברמי.

בדפים אשר הוגשו, נכתבו בבירור דברי מר ברמי שנושא הביטוח נאכף אך הדבר תלוי פרמטרים. מכאן הסיקו חברי הכנסת כי הדבר לא נאכף כלל אולם, דבר זה לא נאמר על ידי מר ברמי ואף לא השתמע כך. יוער כי, ב"כ הנאשם לא מצאה לנכון לצרף את כל הפרוטוקול, מטעמיה שלה, ומשכך, לא ניתן להיווכח מה הייתה עמדת מר ברמי לדברים אלו והאם הגיב להם בהמשך דיון הוועדה.

אציין כי כאמור, נושא הוועדה הוא קביעת תעריף ביטוח חובה ומהמעט שצורף, לא ברור האם לדברי מר ברמי הייתה השלכה כלשהי בעניין זה, האם הוסיף דברים או כיצד וועדה זו ונושאה שייך לעניין הנדון בפניי. אני מוצא טעם לפגם בכך שב"כ הנאשם לא מצאה לנכון לצרף את כל פרוטוקול הישיבה ככל שסברה שפרוטוקול זה רלוונטי לענייננו. כמו כן, מצאתי לזקוף לחובת הסנגורית המלומדת לכך שהפנתה לדברי חברי הוועדה ולא לדברי הגורם המקצועי, באופן שבו יכול היה להשתמע שהאמירה שהמשטרה מוותרת על זה מראש נאמרה על ידי נציג המאשימה בעוד שלמעשה, לא רק שדברי הנציג, מר ברמי, לא הוכיחו כלל וכלל שהעבירה הנדונה בפניי איננה נאכפת אלא שהוכיחה ההיפך הגמור.

לבסוף, ב"כ הנאשם טענה שלא מצאה **"בכל המאגרים המשפטיים"** כתב אישום שהוגש בעבירה זו בלבד. עם זאת, מבדיקה קצרה בת מספר דקות, לא יותר מזה, שערכתי אני במאגר אחד בלבד מצאתי מספר כתבי אישום שהוגשו בגין עבירה זו כאשר עמדה לבדה:

תת"ע 2046-11-15 מ"י נ' עינאש (פורסם בנבו) 15.3.16

תת"ע 4853-08-15 מ"י נ' אבו עאליה (פורסם בנבו) 16.9.15

תת"ע 1773-03-16 מ"י נ' טנטש (פורסם בנבו) 30.3.16

תת"ע 848-07-17 מ"י נ' שוויכי (פורסם בנבו) 2.11.17

תת"ע 8794-11-16 מ"י נ' חגי (פורסם בנבו) 21.11.16

תת"ע 3489-09-15 מ"י נ' ג דואר (פורסם בנבו) 30.11.15

תת"ע 1869-11-16 מ"י נ' נסראללה (פורסם בנבו) 12.12.16

תת"ע 583-08-16 מ"י נ' זמר (פורסם בנבו) 14.11.16

תת"ע 11139-11-17 מ"י נ' חטיב (פורסם בנבו) 24.1.18

תת"ע 9765-06-16 מ"י נ' טלבי (פורסם בנבו) 30.8.16

בדיקה מדגמית ושטחית זו, כוללת תיקים ממספר בתי משפט שונים, בשנים שונות, טרום פרוטוקול הוועדה שצורף ואף לאחריו ואף זאת כאמור, ממאגר משפטי יחיד. אם כך, לא ברורה טענת הסנגורית שכל העולם לא קיבל ורק מרשה וכן כי בדקה זאת בכל המאגרים.

יתר על כן, ביום הדיון בתיק זה נדון בפניי נאשם אחר בגין עבירה זהה על פי דוח שנרשם במקום אחר, על ידי שוטר אחר, כחודש וחצי לאחר מועד ביצוע העבירה שבפניי (תת"ע 4880-03-18).

כאמור באשר לאכיפה בררנית, לא די להוכיח כי רק כנגד הנאשם הוגש כתב אישום (שכפי שצוין, נתון זה נסתר לגמרי) אלא שעל הנאשם היה להוכיח כי בבסיס ההבחנה בינו לבין אחרים, הדומים לו בנסיבותיהם, שבגינה הוגש כנגדו כתב אישום ניצב מניע פסול. לא אחת נפסק, כי:

"..אין אדם העובר עבירה, יכול להתגונן בטענה שגם אחרים נוהגים כך. נוהג פסול ובלתי חוקי של הרבים אינו מכשיר את השרץ שבידי היחיד (ראו: ע"פ 2567/97 אילון רפאל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] דינים עליון, נה 62) זאת ועוד, טענה בדבר אכיפה בררנית אינה עילה לזיכוי. (ראו: ע"פ 9796/05 רן אלדר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (2005)). לכך נוסיף כי לא כל אכיפה חלקית היא גם אכיפה בררנית המקימה עילה של הגנה מן הצדק. על הטוען הנטל להוכיח קיומם של שיקולים שרירותיים פסולים בבסיס ההחלטה להעמידו לדין..." (עפ (חי') 38251-01-12 א.מ.ו.י.ד. השקעות ובנין בע"מ נ' מדינת ישראל - המשרד לאיכות

הסביבה [פורסם בנבו] (28.6.12).

אכן, שכיחות כתבי אישום בגין עבירה זו בלבד איננה גבוהה משום שלרוב, עבירה זו נלווית לעבירות אחרות דוגמת נהיגה ללא רישיון, נהיגה בשכרות, נהיגה בזמן פסילה וכו'. עם זאת, אין זה אומר כי כתבי אישום אלה אינם קיימים וכי קיימת מדיניות חד משמעית שלא להגישם. הדרך להוכחת אכיפה בררנית איננה דרך בדיקת מאגרים והעובדה שתיק כזה או אחר איננו מופיע במאגרים אינה אומרת שהתיק לא קיים. לא כל פסק דין מתפרסם ולא בכל מקום. כפי שטענה ב"כ המאשימה, בפניה פשוטה אליה, הייתה מקבלת ב"כ הנאשם רשימת כתבי אישום דומים המוגשים בגין עבירה זו בלבד.

לאור האמור, טענות ב"כ הנאשם אינן תואמות את אמות המידה אשר מהוות את העילה למתן הסעד המבוקש ואף אינן מבוססות. משכך, לא הצליחה ב"כ הנאשם לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליה בהוכחת הטענה לאכיפה בררנית. נטל זה היה מוטל על כתפי הנאשם, שהרי נקודת המוצא היא כי אכיפה חלקית אינה אכיפה בררנית (ראה עת"מ (ת"א) 40673-02-14 מוריס ברמר ו - 8 אחיו, נ' עיריית תל אביב [פורסם בנבו] (19.05.2014), ת"פ (חי') 37665-05-14 מדינת ישראל נ' שמעון גפסי [פורסם בנבו] (23.03.2015), תפ"ח (חי') 22427-06-14 מדינת ישראל נ' נסים בוחדנה [פורסם בנבו] (19.11.2014)).

לא זו אף זו, אף המסמכים אותם צירפה ב"כ הנאשם, שלדעתה תומכים בטענתה, מוכיחים אחרת. כאמור, מר ברמי אישר בוועדה כי העבירה נאכפת אך הדבר תלוי פרמטרים. מהם הפרמטרים זאת לא פורט בשני עמודי הפרוטוקול אותם צירפה ב"כ הנאשם אך כאמור, אין בכך כדי לסייע לטענת ב"כ הנאשם. ניתן להניח כי הפרמטרים כוללים עבר תעבורתי של הנהג, נסיבות היעדר הביטוח וכו', פרמטרים אשר מחויבים מכוח הפעלת שיקול הדעת של השופט בשטח.

בנוגע למדיניות אגף התנועה הארצי שצירפה ב"כ הנאשם, הרי שמדיניות זו הופצה לפני כשבע שנים אך נוכחנו לדעת שהעבירה אכן נאכפת, הן בבית המשפט והן בדברי מר ברמי בוועדה. יתר על כן, מטרת המדיניות **לייעל ולמקד את האכיפה האפקטיבית לעבירות חמורות המסכנות את משתמשי הדרך ובמטרה לפנות מועדי משפט לעבירות אלו** והרי אין לשכוח שעסקין ברוכב אופנוע אשר נוהג בהיעדר ביטוח. בית משפט זה עד לתופעה רחבה של רוכבי אופנוע הנוהגים ללא ביטוח משום יוקר פרמיות הביטוח אך כאשר קורית תאונה, אף אם תאונה קלה אשר לא הייתה נותנת אותותיה ברכב פרטי, הרי שרוכב אופנוע ניזוק קשות, פעמים רבות עף מאופנועו ונושא בתוצאות טרגיות, אשר היעדר ביטוח מטיל את עלותן על כלל הציבור. עניין זה יפה לתאונה עצמית של רוכב אופנוע ושבעתיים כאשר המדובר בתאונה בה מעורבים נוספים אשר לא יהיה להם ממי להיפרע.

בע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח', אשר הוזכר לעיל, נקבע בין היתר לעניין שינוי מדיניות אכיפת הרשות, כדלהלן:

"הרשות רשאית להגיע למסקנה כי מדיניות שבה נהגה בעבר אינה מתאימה עוד. מדיניות מוטעית אינה צריכה להיותר על כנה עד עולם, והרשות זכאית לשנות ממנה. כפי שנפסק בע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 353 (2005):

"התביעה הכללית - ככל רשות ציבורית אחרת - רשאית לשנות ממדיניותה או מהנחיות שאימצה, ככל שלדבר טעמים ראויים. לאיש אין זכות קנויה, כי מדיניות פלונית

עמוד 6

תיוותר על כנה אף בנסיבות בהן מוצדק לשנות ממנה" (שם, בעמ' 374; ראו גם: עש"ם 5205/01 פרנס נ' יושב-ראש רשות השידור, פ"ד נו(2) 9, 21 (2001)).

עם זאת, ככלל, על רשויות האכיפה לתקן מדיניות אכיפה שנמצא צורך לשנותה תוך יצירת הסדרי ביניים או מנגנון המתריע על שינוי המדיניות (טמיר, בעמ' 188). כך גם מורות הנחיות היועץ המשפטי לממשלה, שעודכנו לאחרונה בשנת 2003: "שינוי המדיניות מן הראוי שיעשה באותה דרך בה נקבעה המדיניות, ובכלל זה לעניין התפוצה והפרסום, וייכנס לתוקף ממועד השינוי או ממועד מאוחר יותר, שייקבע במפורש" (ראו: "הצורך בקביעת מדיניות מרכזית של חקירה ותביעה בתחום העונשין" הנחיות היועץ המשפטי לממשלה 4.1002, 4 (התשמ"ו)).

בענייננו, המדיניות המשפטית הנכונה ואינטרס הציבור הם לוודא כי רוכבי אופנוע, ככל הנהגים האחרים, ינהגו בכלי רכב מבוטחים כדין, עניין זה אף תואם את מטרת מדיניות האגף הארצי ובנסיבות המקרה הקונקרטי הנדון בפני, לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו במדיניות האכיפה של המאשימה ואף לא מצאתי לנכון להיעתר לסעד המבוקש חרף שינוי המדיניות כפי שהותוותה בהנחיות אגף התנועה משנת 2011, עם זאת סבורני כי טוב תעשה המאשימה אילו תרענן נוהל זה בהתאם למדיניות האכיפה.

לאור כל האמור, אני קובע כי בענייננו, הנאשם לא עמד בנטל ההוכחה המוטל עליו, ולא הוכיח כי המאשימה סתה ממדיניות האכיפה באופן שיש בו כדי להעניק לו את הסעד המבוקש, כך שייקבע כי בענייננו התקיימה אכיפה בררנית, (לעניין זה אזכיר כי בפסיקה נקבע שלא כל סטייה ממדיניות עולה כדי אכיפה בררנית), על כן אני מורה על דחיית הטענה.

ניתנה היום, כ"ג אייר תשע"ח, 08 מאי 2018, בנוכחות
הצדדים.